

THE UNBEARABLE
LIGHTNESS
OF BEING

MILAN KUNDERA

မခံနိုင်ဘောင်လျှပ်ပါး

ဘဝနဲ့ညှိမှု

မီလန်ကွန်ဒရာ (သို့) ဝတ္ထုများဖြင့် တွေးခေါ်သူ

ကားလို့ စ်ဖြူရန်တေး (Carlos Fuentes) က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။ ယနေ့ ခေတ်ပြိုင် အရေးအသားများ ထဲတွင် အဓိက ဝင်ရိုးကြီးနှစ်ခုကို လက်တင်အမေရိကားနှင့် ဗဟို ဥရောပတွင် သာ တွေ့နိုင်သည် ဟု ဆိုသည်။ ။ မော်ဒန် စာဖတ်ပရိသတ်များ အနေဖြင့် ဂေဘရီယယ် ဂါစီယာမားကွဇ် (Gabriel Garcia Marquez) (ဆရာမြသန်းတင့် ဘာသာပြန်သည့် မရဏအိပ်မက်တစ်ခု၏ မှတ်တမ်း မူရင်းစာရေးဆရာ) နှင့် မီလန်ကွန်ဒရာ (Milan Kundera) ကို အလိုအလျောက် ပြေးမြင်ကြပေသည်။ ။

မီလန်ကွန်ဒရာမှာ အရေးပါဆုံး ခေတ်ပြိုင် ချက်စာရေးဆရာများ ထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ နိုင်ငံတကာ အသိအမှတ်ပြုမှုကို ရရှိခဲ့သည့် အနည်းငယ်မျှသော ချက်စာရေးဆရာများ ထဲတွင် ပါဝင်သည်။ ။ သူ၏ ဖန်တီးမှုတိုင်း၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ ပြောဆိုမှုတိုင်းက သူ့အချိန်ကာလတွင် အမြဲ ဆွေးနွေးစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သူ့အား ခေတ်ကို ကျော်လွန်နေသည့် တကယ့် Avante Garde တစ်ယောက်အဖြစ် ယူဆကြပြီး ပိုမိုမော်ဒန်ကမ္ဘာတွင် Self (တစ်သီးပုဂ္ဂလ ငါ) ကို ရှာဖွေနေခဲ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ် တင်စားကြသည်။ ။

ဝတ္ထုရှည်ကိုးပုဒ်နှင့် အက်ဆေး၊ ပြဇာတ်၊ ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သော

မီလန်ကွန်ဒရာကို ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားနိုင်ငံ ပရပ်မြို့တွင် ၁၉၂၉ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့သည်။ လူငယ်ဘဝက ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဖြစ်ခဲ့သော မီ လ န် ကွ န် ဒ ရာ မှာ ၁၉၆၈ ပရပ်ဇွေဦးလှုပ်ရှားမှု၏ လူငယ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ပရပ်ဇွေဦးမှာ လူ့အခွင့်အရေးနှင့် လွတ်လပ်ခွင့်အတွက် လူထုလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး Alexander Dubcek ချက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အတွင်းရေးမှူး (၁) ဖြစ်လာသည့်အချိန် အစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုပါ ရရှိခဲ့သည်။ ။ Dubcek က နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်အတွက် ဖမ်းဆီးမှုများကို တရားမဝင်ကြောင်း ကြေညာပြီး အခြေခံ လူ့အခွင့်အရေးများ ရရှိရန် ထောက်ခံခဲ့သည်။ ။ ပရပ်ဇွေဦးနှင့်အတူ အနုပညာ ဖန်တီးရေးသားမှုများ လည်း စည်ပင်ဝေဆာလာခဲ့ပြီး ကွန်ဒရာမှာ ထိုအချိန်က ပရပ်ရို တက်ကြွသော စာရေးဆရာများ ၊ အနုပညာသမားများ ထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ဆိုဗီယက်အုပ်စုက ပရပ်ရို အပြောင်းအလဲများကို ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်ခုအဖြစ် ရှုမြင်သည်။ ။ ဒီရဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် မြို့တော်ပရပ်ကို ဆိုဗီယက်တင့်ကားများ ဝင်ရောက်လာမှုနှင့်အတူ ပရပ်ဇွေဦးမှာ ရုတ်ခြည်းပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

ကွန်ဒရာ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု The Joke ကို သိမ်းပိုက်ခံကာလအတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ဝတ္ထုထဲတွင် ကွန်မြူနစ်စနစ်အောက်တွင် နေထိုင်ရသည့်ဘဝများကို သရုပ်ဖော်ထားပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် မေးခွန်းထုတ် သရော်ထားခဲ့သည်။ ။ The Joke မှာ နိုင်ငံတကာမှ ချီးကျူးမှုကို ရရှိခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ရလဒ်အနေနှင့် ကွန်ဒရာမှာ အစိုးရဆန့်ကျင်သော ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် ယူဆခံရကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ခြိမ်းခြောက်နှိပ်စက်မှုကို ခံရသည်။ ။ သူ့မှာ ပရပ်ရို အဆင့်မြင့် ရုပ်ရှင်ပညာတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခရာထူးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး

သူ၏ စာအုပ်များကိုလည်း ပိတ်ပင် တားမြစ်ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝမှာ The Unbearable Lightness of Being ထဲမှ သူ၏ ဇာတ်ကောင် တောမတ် (Tomas) ကဲ့သို့ပင် မခံနိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲဆိုးရွားလာခဲ့သည်။

၁၉၇၀ တွင် အစိုးရက ပေါ်လစီပြောင်းပြီး အစိုးရဆန့်ကျင်သော ပညာတတ်များကို တိုင်းပြည်ထဲမှ ထွက်သွားရန် အားပေးသည်။ ကွန်ဒရာလည်း သူ၏ မွေးရပ်မြေကို သူ၏ ဇနီးသည် Vera နှင့်အတူ ၁၉၇၅ တွင် စွန့်ခွာခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးသည် ကိုယ်တိုင်လည်း ပိတ်ပင်ခံထားရသော ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းတင်ဆက်သူ ဖြစ်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ပဲရစ်တွင် အခြေချပြီး ကွန်ဒရာက စာပေသင်ကြားခြင်းနှင့် စာရေးခြင်းကို ယနေ့ထိတိုင် လုပ်ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကွန်ဒရာ မှာ သူ၏ စကားများ နှင့် သူ့မွေးရပ်မြေကို သရုပ်ဖော်မှုများကြောင့် ဝေဖန်ရေးဆရာများ ၏ အာရုံစိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ကို လက်တင် အမေရိက၏ ဂါစီယာမားကွန်၊ ရုရှား၏ ဆိုဇင်နစ်ဇင်တို့လို ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား အတွက် မီလန်ကွန်ဒရာဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ သူ့မှာ ၁၉၈၅ တွင် Jerusalem Prize for Literature on the Freedom of Man in Society ဆုကို ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

သူ၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထု Identity ကလွဲ၍ ဝတ္ထုအားလုံးမှာ ချက်ကိုစလို ဗက်ကီးယားကို အခြေခံထားသည်။ သူရေးသည့် အချိန်ကာလအပေါ် အခြေခံပြီး သူ့ကို ဆိုဗီယက်နှင့် ဆိုဗီယက်လက်အောက်ခံ တိုင်းပြည်များမှ ထွက်ပြေးလာသော ပြည်ပြေးစာရေးဆရာအုပ်စု (Third Wave) ထဲ ထည့်ကြသည်။ သို့သော်

သူ၏ အရေးအသားများ နှင့် အတွေးအခေါ်များမှာ သူ့လိုပဲ ပြည်ပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဗလာဒီမာနာဘိုကော့နှင့် နီးစပ်သည် ဟု လည်း ဆိုကြသည် ။ နာဘိုကော့ကဲ့သို့ပင် ကွန်ဒရာသည် လည်း ကွန်မြူနစ် အုပ်စိုးမှုကို နိုင်ငံရေး နောက်ခံ အရေးအသားများ ထက်၊ ပြင်းထန်သည့် ပုဂ္ဂလိကဝါဒ အခြေခံဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် နာဘိုကော့ ကဲ့သို့ပင် ကွန်ဒရာ၏ အရေးအသားများ တွင် ပရပ်၌ ယခင်က သူနှစ်ဦးကြုံခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှုမှာ ပြန်မရနိုင်တော့အောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုသည့် အမြင်များ လွှမ်းနေခဲ့သည် ။

ကွန်ဒရာ၏ ပုဂ္ဂလိကတန်ဖိုးကို ယုံကြည်မှုနှင့် ဉာဏ်ပညာကို တန်ဖိုးထားမှုတို့ ကို သူ့စာများ ၏ ရသအမြင်နှင့် နိုင်ငံရေးအမြင်များ တွင် ဖော်ကျူးထားသည် ။ အထူးသဖြင့် The Unbearable lightness of Being တွင် ကွန်ဒရာက အပေါ်ယံ စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်မှု၊ ဆိုးရွားညံ့ဖျင်းမှု၊ ပင်ကိုမဖြစ်မှု၊ မစစ်မှန်သည့် အနုပညာ စသည် တို့ ကို အာဏာရှင်အစိုးရနှင့် ထပ်တူပြုထားခဲ့သည် ။ ကွန်ဒရာက ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် အခြားသောဝါဒ (ism) မှန်သမျှကို သိပ်ခြားနားလှသည် ဟု မမြင်၊ အားလုံးမှာ ဆင်တူယိုးမှား အပေါ်ယံ အနုပညာများကိုသာ ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သည် ဟု ဆိုခဲ့သည် ။

ပေါ့ပါးခြင်းနှင့် လေးလံခြင်း

(၁)

ထာဝရ သံသရာလည်ခြင်းဆိုသည့် အယူအဆမှာ ဆန်းကြယ်လှပေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံရသမျှအားလုံး နောက်တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ဤ ထပ်ကျော့ဖြစ်စဉ်ကိုယ်၌ က အဖန်တလဲလဲ မဆုံးတမ်း ဖြစ်နေခဲ့သည် ဟု ဆိုသည့် နစ်ရှေး၏ ယင်းအယူအဆသည် အခြားသော တွေးခေါ်ရှင်များကို အမြဲလို ရှုပ်ထွေးစေခဲ့သည် ။ ဤရူးနှမ်းလှသည့် ယုံကြည်မှုက ဘယ်လောက်များ အရေးပါနေခဲ့လို့ ပါလဲ။

အဆိုးဘက်က ကြည့်လျှင်တော့ ထာဝရသံသရာဆိုသည့် ယုံကြည်မှုအရ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ဖြစ်တည်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမည့် နောက်ပြန်လည်မကျော့ နိုင်တော့သည့် ဘဝသည် အလေးချိန်မရှိသော၊ တင်ကြိုသေဆုံးနေနှင့်သော အရိပ် တစ်ခုသာ။ ဘဝသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းချင် ကောင်းနေလိမ့်မည်၊ လှပ ခမ်းနားကောင်း ခမ်းနားလိမ့်မည်။ ဤကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းမှု၊ လှပမှု၊ ခမ်းနားမှု အားလုံး ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိ၊ ဆယ့်လေးရာစုအတွင်း အာဖရိကတိုင်းပြည် အချင်းချင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော စစ်ပွဲလို ကျွန်တော်တို့

အတွက် မှတ်သားစရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ၊ စစ်ပွဲအတွင်း လူမည်းတစ်သိန်းလောက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာကို မပြောင်းလဲစေနိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အကယ်၍ များ ဤစစ်ပွဲမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ မဆုံးတမ်း ပြန်ဖြစ်နေခဲ့မယ် ဆိုရင်ကော ဒီ ၁၄ ရာစုတုန်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အာဖရိကန် နှစ်ပြည်ထောင်ချင်း စစ်ပွဲက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားဖို့ ရှိမှာ လား။

သေချာပါသည်။ ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မည်။ ပြင်မရတော့သည့် အဓိပ္ပာယ် မဲ့မှုများ သည် ထာဝရ ဖောင်းကားနေသော အစိုင်အခဲတစ်ခုလို ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် အကယ်၍ များ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကိုသာ မဆုံးတမ်း ပြန်ပြန်ပြီး ကြုံခဲ့ရမည်ဆိုလျှင် ပြင်သစ်သမိုင်း ဆရာများ သည် ရော်ဘီစပီးယား (Robespierre) အပေါ် သိပ်ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အခုတော့ တော်လှန်ရေးရဲ့ သွေးစွန်းတဲ့ နှစ်ကာလတွေကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မကြုံတော့မည့် အရာတစ်ခုလို သဘောထားကာ စကားလုံးတွေအဖြစ် ပြောင်းလို့ သီအိုရီတွေထုတ်၊ ဆွေးနွေးမှုတွေလုပ်၊ ကြောက်လန့်စရာ မဟုတ်သလို ငှက်မွေးငှက်တောင်ထက်ပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒီအတွက် သမိုင်းမှာ တစ်ခါသာပေါ်သည့် ရော်ဘီစပီးယားနှင့် မဆုံးတမ်း ပြန်ပြန် ပေါ် လာပြီး ပြင်သစ်မှာ ခေါင်းတွေ ဖြတ်နေသည့် ရော်ဘီစပီးယားကြားမှာ လုံးဝ ခြားနားနေခဲ့ပါသည်။

ဒီတော့ကာ ထာဝရ သံသရာလည်ခြင်း အယူအဆမှာ လောကကြီးကို ကျွန်တော်တို့ သိထားသလို မဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်မျိုး

မြင်ကြည့်ခြင်းလို့ ပဲ သဘောထား လိုက်ကြရအောင်လား။ ဒီအခါမှာ ယာယီသဘာဝကြောင့် သက်သာရာ ရနေတာလေးတွေတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီယာယီ သဘာဝကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့ စီရင်ချက်ချမခံရတာ မဟုတ်လား။ ပေါ်ပင်ကိစ္စတစ်ခုကို ယာယီ ကာလ မှာ အပြစ်တင်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ။ ပြိုကွဲပျက်စီး နေဝင်ချိန်မှာတော့ ခေါင်းဖြတ်စက်တွေ အပါအဝင် အရာရာတိုင်းဟာ အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်မှုတွေနဲ့ လင်းပနေပါလိမ့်မည်။

သိပ်မကြာသေး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားမှုတစ်ခု ကြုံခဲ့ရသည် ။ မယုံနိုင်စရာပင်။ ဟစ်တလာအကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်လှောဖတ်ရင်း သူပုံရိပ်လွှာအချို့ကို ငြိသွားခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် ငယ်ဘဝကို အမှတ်ရစေခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် စစ်အတွင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။ ကျွန်တော့် မိသားစုမှာ ဟစ်တလာ၏ စစ်အကျဉ်း စခန်းတွေထဲမှာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့သည့် ကာလတစ်ခု၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကာလအပေါ် အမှတ်ရခြင်းတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်လျှင် သူတို့ ၏ သေဆုံးမှုမှာ ဘာများ ဖြစ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

ဤသို့ ဟစ်တလာနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုပ်ခြင်းသည် တစ်ပတ် ပြန်မလည်သည့် အယူအဆပေါ်တွင် အခိုင်အမာ ရပ်တည်ထားသော ကမ္ဘာကြီး၏ အကြီးအကျယ် စာရိတ္တဖောက်ပြန်မှုကို ပြနေခဲ့သည် ။ အရာရာတိုင်းကို တင်ကြိုခွင့်လွှတ်ထားသည့် ကမ္ဘာကြီးမှာ အရာရာတိုင်းကို သိသိနှင့် သောင်းကျန်းခွင့် ပြုထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အကယ်၍ ဘဝရဲ့ စက္ကန့်နဲ့ အမျှသာ မဆုံးတမ်း ပြန်ကြုံနေရဦးမည်ဆိုလျှင် ယေရှုခရစ် လက်ဝါးကပ်တိုင်တွင် သံနဲ့ အစွဲခံရသလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ ဟာ ထာဝရ တရားဆီမှာ သံနဲ့ အစွဲခံရတဲ့ သဘောပင်။ ဒါဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့် အဖြစ်ပင်။ ထာဝရ သံသရာလည်နေသည့် လောကကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ လုပ်ရပ်တိုင်းအတွက် တာဝန်တွေကို မနိုင်မနင်း သယ်ဆောင် နေရပါလိမ့်မည်။ ဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ နစ်ရှေးက ထာဝရသံသရာလည်ခြင်းကို အလေးပင်ဆုံး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဟု ခေါ်တွင် ခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ထာဝရသံသရာလည်ခြင်းသည် အလေးပင်ဆုံး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဟု ဆိုခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ မှာ ဘဝရဲ့ ပေါ့ပါးမှုတွေနဲ့ တန်ပြန်ရင်ဆိုင်ကြရုံသာ ရှိတော့သည် ။ ဤသို့ဆိုလျှင် လေးလံမှုမှာ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာကောင်းပြီး ပေါ့ပါးမှုကသာ နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းနေခဲ့သည် လား။

အလေးလံဆုံးသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို နင်းခြေသည် ။ နစ်မြုပ်စေသည် ။ ဟိုးအောက်ခြေတွင် ကျွန်တော်တို့ ကို တွယ်နှောင်လို့ ထားသည် ။ သို့သော်လည်း အရွယ်မရွေး ဖတ်ကြသည့် အချစ်ကဗျာတွေထဲမှာ မိန်းမဟာ ယောက်ျားရဲ့ လေးလံလှသည့် ခန္ဓာကို တောင့်တပြန်သည် ။ ဒီအတွက် အလေးလံဆုံးသော ဝန်သည် တစ်ချိန်တည်းတွင် ဘဝရဲ့ ထက်သန်ပြင်းပြဆုံး ဖြည့်ဆည်းမှုလည်း

ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည် ။ ဝန်က လေးလေလေ ဘဝတွေက မြေကြီးနဲ့
နီးလေလေ၊ ပိုပြီး စစ်မှန် ပိုပြီး မှန်ကန် လာလေလေပင်။

နောက်တစ်မျိုး ပြောရလျှင် ဝန်မရှိသည့်အခါ လူဟာ လေထက်
ပေါ့ပါးလို့ အမြင့်မှာ ပျံဝဲနေလိမ့်မည်။ မြေပြင်ကို စွန့်ခွာ၊
မြေကြီးဆန်မှုကို စွန့်လွှတ်သည့် အတွက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ
စစ်မှန်တော့မည်။ သူ့ရဲ့ ရွေ့လျားမှုဟာ လွတ်လပ်သလောက် အရေးမပါ
ဖြစ်နေခဲ့ပေမည်။

ဒီတော့က ကျွန်တော်တို့ ဘာကို ရွေးကြမလဲ၊ လေးလံမှုလား၊
ပေါ့ပါးမှုလား။ ပါမန်းနီးဒီးစ် (Parmenides)က ခရစ်မပေါ်မီ
ခြောက်ရာစုလောက်က ဒီမေးခွန်းကို မေးခဲ့သည် ။ သူက လောကကို
ဆန့်ကျင်ဘက် အတွဲတွေအဖြစ် မြင်သည် ။ အလင်းနဲ့ အမှောင်၊
နုညက်မှုနဲ့ ကြမ်းထွေးမှု၊ နွေးထွေးမှုနဲ့ အေးမြမှု၊ ရှိခြင်းနဲ့ မရှိခြင်း၊
တစ်ဖက်ခြမ်းကို သူက အပြုသဘောဆောင်သည် ဟု မြင်ပြီး (ဥပမာ
အလင်း၊ နုညက်မှု၊ နွေးထွေးမှု၊ တည်ရှိမှု) အခြားတစ်ဖက်ကိုတော့
အပျက်သဘောဟု မြင်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ အရာရာကို ဒီလိုမျိုး
ကလေးဆန်ဆန် အပြုနဲ့ အပျက် အစွန်းနှစ်ဖက်နဲ့ ခွဲခြားလေ့ရှိသည် ။
သို့သော်လည်း လေးလံမှုနဲ့ ပေါ့ပါးမှု ဘယ်အရာက အပြုသဘော
ဆောင်သလဲ၊ ခွဲရခက်လှပါသည် ။

ပါမန်းနီးဒီးစ်ကတော့ ပေါ့ပါးမှုက အပြုသဘော၊ လေးလံမှုက
အပျက် သဘောဟု ဖြေသည် ။ သူ့အယူအဆ မှန်လား၊ မှားလား
ဆိုသည် က မေးခွန်းထုတ်စရာပင်။ သေချာသည် ကတော့ ပေါ့ပါးမှုနဲ့
လေးလံမှုမှာ အဆန်းကြယ်ဆုံးနဲ့ ဒွိဟ အဖြစ်ဆုံး ဆန့်ကျင်ဘက်အစုံ
ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

ကျွန်တော် တောမတ်အကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တွေးတောနေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စောစောက အတွေးစတွေ၏ ထိန်းညှိမှုနဲ့ မှ သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လာရသည်။ ဝင်းတစ်ဖက်ရှိ နံရံကို ပြတင်းပေါက်က ရပ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။

ဒီမတိုင်မီ သုံးပတ်လောက်က ချက်မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့မှာ သူ ထရီဇာနဲ့ ပထမဆုံး ဆုံခဲ့ကြသည်။ ဆုံတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ တွေ့ခဲ့တာ တစ်နာရီတောင် မကြာခဲ့။ သူမက သူ့ကို မီးရထားဘူတာ လိုက်ပို့ပြီး ရထားပေါ်တက်တဲ့ အထိ စောင့်ပေးနေခဲ့သည်။ နောက် ၁၀ ရက်အကြာ သူမ သူ့ဆီ ရောက်ချလာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းနဲ့ ပဲ သူတို့ ချစ်နယ်ကျွံခဲ့ကြသည်။ ညရောက်တော့ သူမ အဖျားတွေတက်ကာ သူ့အခန်းမှာ တစ်ပတ်တိတိ တုပ်ကွေး ကွေးနေခဲ့တော့သည်။

သူ့မှာ အခုမှ သိတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ် ရှင်းပြဖို့ ခက်လှသည့် ချစ်ခြင်း တစ်မျိုး ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။ သူ့အတွက်တော့ သူမဟာ ကလေးတစ်ယောက်ပင်။ တစ်ယောက်ယောက်က ခြင်းထဲထည့်ပြီး လိုက်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ရဲ့ အိပ်ရာကမ်းခြေပေါ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ နေကောင်းလာတဲ့ အထိ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့ဆီမှာ နေသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပရပ်မြို့ကနေ ၁၂၅ မိုင်လောက်ဝေးသော သူမရဲ့ မြို့လေးရှိရာ

ပြန်သွားသည် ။ ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့သည့် သူ့ဘဝရဲ့ အရေးပါဆုံး အခိုက်အတန့်ကို ရောက်လာခဲ့သည် ။ သူ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လို့ ၊ ခြံဝင်းကိုကျော်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်က နံရံကိုကြည့်ကာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားနေခဲ့သည် ။

သူမကို ပရပ် ခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ သူ တာဝန်ယူရမှာ လည်း စိုးသည် ။ သူမက သူမကို လာဖို့ ခေါ်လိုက်ရင် သူမက လာပြီး ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ့လက်ထဲ ပုံအပ်မှာပဲ ဖြစ်သည် ။ ဒါမှ မဟုတ် နောက်တစ်မျိုး ပြန်စဉ်းစား ကြည့်မလား။ ဒါဆိုရင် သူမက နယ်မြို့လေးရဲ့ ဟိုတယ် စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ စားပွဲထိုးမလေးအနေနဲ့ ဆက်ရှိနေမည်။ သူလည်း သူမကို ဘယ်တော့မှ ပြန် တွေ့ ရ တော့ မှာ မဟုတ်။ သူမကို လာစေချင်လား၊ မလာစေချင်ဘူးလား။ သူ ဝင်းရဲ့ တစ်ဖက်က နံရံကို ကြည့်ရင်း အဖြေရှာနေခဲ့သည် ။ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတဲ့ သူမကို ပြန်မြင်ယောင် ကြည့်နေမိသည် ။ သူမဟာ သူ အရင်ဆုံဖူးတဲ့ မိန်းမတွေထဲက ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမျှ ပြန်သတိမရစေခဲ့။ သူမဟာ ရည်းစားလည်း မဟုတ်၊ ဇနီးလည်း မဟုတ်။ သူမဟာ သူ့ခုတင်မှာ လာသောင်တင်တဲ့ ခြင်းတစ်လုံးထဲ မျောပါလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်။ သူမ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည် ။ သူက သူမ နားမှာ ဒူးညှိတ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည် ။ သူမက အဖျားတက်ပြီး အသက်ရှူမြန်နေခဲ့သည် ။ ပါးစပ်က တိုးညှင်းစွာ ညည်းလို့ ။ သူလည်း သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းအပ်ပြီး အေးဆေးညင်သာ စကားလုံးတွေကို အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူမနားနားကပ်လို့ တိုးတိုးလေး ပြောနေခဲ့သည် ။ ခဏနေတော့ သူမရဲ့ အသက်ရှူသံက ပြန်မှန်လာခဲ့ပြီး မသိစိတ်နဲ့ သူ ရှိရာ လှည့်လာခဲ့သည် ။ သူမရဲ့ အဖျားငွေ့လေးတောင် သူ့နှာခေါင်းမှာ ရလာလို့

ရှုသွင်းလိုက်မိသည် ။ သူမခန္ဓာကိုယ်နဲ့ နီးစပ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသည့် သဘော။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့ပြီးနောက် သေဆုံးလုဆဲဆဲ အဖြစ်မျိုးကို စိတ်ကူးကြည့်မိသည် ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခံစားလိုက်ရတာက သူမ သေဆုံးခဲ့ရင် သူ ဆက်မနေချင်တော့တာပဲ ဖြစ်သည် ။ သူလည်း ပဲ သူမ ဘေးမှာ လှဲပြီး သူမနဲ့ အတူ လိုက်သေချင်မိသည် ။ သူမဘေးက ခေါင်းအုံးလေးပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး သူ အတော်ကြာကြာ လှဲနေခဲ့သည် ။

ယခုတော့ သူ့မှာ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ရပ်ပြီး အဲဒီ အခိုက်အတန့် ကာလလေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင် ကြည့်နေမိသည် ။ ဒါဟာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ အချစ်လား။

ဒါဟာ အချစ်တဲ့ လား၊ သူမဘေးမှာ အတူသေဆုံးချင်တယ် ဆိုတာကတော့ နည်းနည်းချဲ့ကားတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ သူဟာ သူမကို ဒီမတိုင်ခင် တစ်ကြိမ်ပဲ ဆုံခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ခြင်းမှာ ပါရမီ မပါမှန်း သတိထားမိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်ဖြားမှုသက်သက်လား၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှုံ့ဆော်တဲ့ စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်မှု တစ်မျိုးပဲလား။ ဒီဇာတ်မြူးလေးအတွက်နဲ့ လက်တွေ့မှာ သူ့ဘဝထဲ ဝင်လာစရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ တောမြို့လေးက စားပွဲထိုးမလေးကို ရွေးချယ်ခဲ့တာဟာ သူ့ရဲ့ သတ္တိနည်း လှတဲ့ မသိစိတ်ကလား။ ဝင်းတစ်ဖက်က ညစ်ပတ်လှသည့် နံရံကို ကြည့်နေရာက သူ သဘောပေါက်လာမိသည် ။ ဒါဟာ စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်တာလား၊ အချစ်လား ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင်။

သူ့ နေ ရာ မှာ တခြားတစ်ယောက်ယောက်သာဆို ဘာလုပ်ရမှန်း ချက်ချင်း သိပေလိမ့်မည်။ သူ့မှာ သာ စိတ်ဖိစီးနေခဲ့ပြီး ချီတုံချတုံနဲ့ ။ သူ မဘေး မှာ ဒူးထောက်ပြီး သူမ သေရင် ကျန်မနေရစ်ချင်ဘူးဟု တွေးနေမိသည့် အလှပဆုံး အခိုက်အတန့် လေးသည် ပင် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့ခဲ့ရသည် ။ တကယ်တော့ သူဘာလိုချင်လဲ သူမသိတာဟာ တကယ်တော့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပင်။ သို့ပေမဲ့ သူ့မှာ တော့ အဲဒါကို သဘော မပေါက်မချင်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

နှိုင်းယှဉ်စရာ အတိတ်ဘဝ၊ နောက်ဘဝတွေ မရှိဘဲ ဒီတစ်ဘဝတည်းနဲ့ တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ အကြောင်းမရှိ။ ထရီဇာနဲ့ အတူ နေရင် ကောင်းမလား၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေမလား။

နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိဘဲနှင့်တော့ ဘယ်ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုကောင်းမလဲ စမ်းသပ်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ကြိုတင်အသိမပေးဘဲ ရောက်လာသည့် အရာတွေနဲ့ ပဲ နေထိုင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘဝရဲ့ အကြိုဇာတ်တိုက်မှုက ဘဝကိုယ်တိုင်ပဲဆိုရင် ဘဝဟာ ဘာများ ထိုက်တန်ပါဦးမည်နည်း။ ဒီအတွက် ဘဝဟာ အမြဲ ပုံကြမ်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပုံကြမ်းတဲ့ စကားလုံးက သိပ်မဆီလျော်လှသေး။ ပုံကြမ်းဆိုသည် က တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ ကောက်ကြောင်း၊ ပန်းချီကားတစ်ခု၏ အခြေခံပင်။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေရဲ့ ပုံကြမ်းကတော့ ဘာကိုမှ ဆွဲထားသည့် ပုံကြမ်းမဟုတ်။ ပန်းချီကား ဖြစ်မလာမယ့် ကောက်ကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်သည် ။

"တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ဘာမှ မဟုတ်ပါ"

(Einmalist Keinmal) ဟု တောမတ် သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည် ။

ဂျာမန်ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကြိမ်ပဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပဲတဲ့ ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ နေစရာ ဘဝတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဟာ မနေထိုင်ခဲ့တာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။

(၄)

တစ်နေ့ သူ ဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုအပြီး ခဏနားနေစဉ် သူနာပြုဆရာမလေးက ဖုန်းလာတယ်ဟု ဆိုသည် ။ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ထရီဇာရဲ့ အသံ၊ မီးရထား ဘူတာရုံကနေ သူ့ဆီဆက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူ အရမ်းပျော်သွားသည် ။ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီညနေ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတဲ့ အတွက် သူမကို နောက် တစ်နေ့မှ ပဲလာဖို့ ပြောလိုက်မိသည် ။ ဖုန်းချပြီးပြီးချင်းပဲ သူမကို သူ့အခန်း ဘာကြောင့်များ တန်းမသွားခိုင်းမိတာလဲ ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည် ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ညနေအစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်ဖို့ အချိန်ရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ထရီဇာခမျာ သူနဲ့ မတွေ့ခင် သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီလောက် ပရပ်မှာ ဘယ်လို များ နေမလဲ သူ တွေးမိပြီး စိတ်တစ်ခြမ်းက ကားထဲခုန်ဝင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သူမကို လိုက်ရှာလို့ ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှ ပဲ သူမ ပေါက်ချလာခဲ့သည် ။ သူမကို ကြည့်ရတာ ကြော့မော့လို့ အရင်ထက်တောင် ပိုပြီး တပ်မက်ဖွယ် ကောင်းနေခဲ့သည် ။ လက်ကိုင် အိတ်တစ်လုံးကို ပခုံးမှာ လျော့တိလျော့ရဲ ချိတ်၊ ချိုင်းကြားမှာ စာအုပ်ထူထူတစ်အုပ်ကို ညှပ်လို့

ထားသည် ။ စာအုပ်က အင်နာကရင်နီနာ၊ သူမဟာ အခုပဲ
ရောက်လာသလိုမျိုး လန်းဆန်းတက်ကြွလို့ နည်းနည်းတောင်
ဖြူးထူးလွန်းနေခဲ့သည် ။ သူမက ပရပ်ကို အလုပ်လာရှာတာဟု ဆိုသည်
။ သို့သော်လည်း ဝါးတားတားပင်။

ခဏနေတော့ နှစ်ယောက်လုံး ခုတင်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားမဲ့
လဲနေကြသည် ။ သူက သူမ ဘယ်မှာတည်းနေလဲဟု မေးပြီး
မိုးချုပ်နေပြီ၊ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ် ပြောတော့ သူမလည်း
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ တည်းဖို့ ဟိုတယ်ရှာနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဘူတာမှာ
ခရီးဆောင် လက်ဆွဲသေတ္တာ ကျန်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည် ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့မိသည် ။ သူ
ပရပ်ကို လာဖို့ ခေါ်လိုက်ရင် သူမဘဝတစ်ခုလုံး သူ့ကို
ပုံအပ်လေမလားဆိုပြီး အခုလို ဘူတာမှာ သူမရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်
ကျန်ခဲ့ကြောင်း ပြောတော့ သူ ချက်ချင်းပဲ သဘောပေါက်လိုက်သည် ။
ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှာ သူမရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထုပ်ပိုးထားသည် ။
သူ့ကို မပေးအပ်နိုင်သေးခင် ဘူတာမှာပဲ သိမ်းထားသည့်သဘော၊
အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးထားသည့် ကားထဲဝင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဘူတာကို
မောင်းလာခဲ့ကြသည် ။

အိတ်ကြီးက ကြီးမား လေးလံလွန်းလှသည် ။ အိတ်ကို ရွေးပြီး
အိမ်ကိုပဲ ပြန်ခဲ့ကြသည် ။ သူ့မှာ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ဝေခွဲမရ ချီတုံချတုံနဲ့
သတိတရ ပို့စကတ်လေး ဘာလေးတောင် မပို့ဖြစ်ခဲ့ဘဲ အခုလို
ရုတ်တရက်ကြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။
သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေမိသည် ။ သူ့စည်းမျဉ်းကို သူ ပြန်ချိုးဖျက်
လိုက်မိခြင်းပင်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်လောက်က သူမိန်းမနဲ့ ကွာရှင်း

အပြီး သူများ တွေ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနား လုပ်သလိုမျိုး သူလည်း
သောက်ပွဲ စားပွဲလေးတစ်ခုတောင် လုပ်လိုက်သေးသည် ။
အဲဒီကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ နားလည် ထားခဲ့သည် ။ သူဟာ
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေလို့ ရမယ့်သူမျိုး မဟုတ်၊ လူလွတ်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပဲ ကိုယ့်ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နေနိုင်လိမ့်မည်။
သူ့ ဘ ဝ မှာ ဘယ်မိန်းမမှ အထုပ်ဆွဲပြီး လာမနေရအောင်ကို
စီမံထားပြီးသား။ ဒါကြောင့် သူ့တိုက်ခန်းလေးမှာ ခုတင်တစ်လုံးပဲ
ထားသည် ။ ခုတင်က နည်းနည်းတော့ ကျယ်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူက
သူ့ရဲ့ မြာလေးတွေကို အပြတ်ပြောထားသည် ။ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ
အိပ်တတ်သည် ။ ဘေးမှာ လူရှိနေရင် မအိပ်တတ်။ အဲဒီတော့
သန်းခေါင်မကျော်ခင် ကြွပေတော့ ဆိုပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးတတ်သည် ။
ဒီအတွက်ကြောင့် ပထမတစ်ခေါက် ထရီဇာ လာတုန်းက
အတူမအိပ်ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ သူမ တုပ်ကွေးကွေးနေခဲ့၍ မဟုတ်။
ပထမညကတော့ သူ့မှာ လက်တန်းပါ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ပဲ
အိပ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ နောက်ညတွေမှာ တော့ ဆေးရုံပဲ သွားသွားပြီး
ရုံးခန်းထဲက ခုတင်လေးမှာ အိပ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ သူမဘေးမှာ သူ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ မနက်
မိုးလင်းတော့ ထရီဇာက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လို့ အိပ်ပျော်နေဆဲ။
တစ်ညလုံးများ သူတို့ လက်ချင်း ချိတ်ထားခဲ့သလား။ မယုံနိုင်စရာပင်။
သူမမှာ တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်မောကျလို့ ။ လက်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ဖြေလို့
မရလောက်အောင်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရှာသည် ။
ခုတင်ဘေးမှာ တော့ သူမရဲ့ မတန်တဆ လေးလံလှသည့် အိတ်ကြီးက
ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

သူလည်း သူမ နိုးမှာ စိုးသည် နှင့် လက်ကိုဖြေဖို့ စိတ်ကူးကို

ပြောင်းပြီး သူမကို ပိုပြီး ကြည့်လို့ ရအောင် ကိုယ်နေဟန်ထား ပြောင်းလိုက်သည်။ ။ ဟုတ်တယ်။

သူမဟာ ရေမစိမ့်အောင် စီမံထားတဲ့ ခြင်းတစ်လုံးနဲ့ မျောလာတဲ့ ကလေးမလေးပဲ။ သူမကို မုန်တိုင်းထန်တဲ့ မြစ်ထဲ မျောပါမသွားစေချင်။ အကယ်၍ ဖာရိုးဘုရင်ရဲ့ သမီးတော်တွေသာ မိုးဇတ် ပါလာတဲ့ ခြင်းတောင်းလေးကို မြန်မြန် မဆယ်မိလိုက်ရင် ဓမ္မဟောင်းကျမ်းဆိုတာ ပေါ်လာခဲ့မှာ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ အခု သိထားတဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီးလည်း ပေါ်ထွန်းလာမှာ မဟုတ်။ စွန့်ပစ်ခံ ကလေးငယ်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီတွေ ဘယ်လောက်တောင် များ ခဲ့ပြီလဲ။ တကယ် လို့ များ ပိုလီဘတ် (Polybus) သာ အိဒီပတ် (Oedipus) ကလေးကို မကယ်တင်ခဲ့ဘူးဆို ဆိုဖိုကလီ (Sophocles) လည်း သူ့ရဲ့ အလှပဆုံး အလွမ်းဇာတ်ကြီးကို ရေးနိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်။

တောမတ်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ဥပစာတင်စားမှုတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို သဘော မပေါက်သေး။ တကယ်တော့ ဥပစာတွေကို အရေးမထားလို့ မရ၊ ဥပစာတစ်ခုကနေ အချစ်ဆိုတာ ပေါက်ဖွားလာနိုင်သည် မဟုတ်လား။

(၅)

မိန်းမနဲ့ သူ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ပေါင်းပြီး ကလေးတစ်ယောက်

ရခဲ့သည် ။ ကွာရှင်းကြတော့ တရားသူကြီးက ကလေးကို အမေကိုပေးပြီး သူ့ကို လစာရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ ထောက်ပံ့ဖို့ အမိန့်ချသည် ။ သူ့ကို သူ့သားလေးဆီ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သွားလည်ခွင့်တော့ ပေးသည် ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ့သားကို တွေ့ခွင့်တောင်းတိုင်း အမေလုပ်သူက အကြောင်း တစ်ခုခုပြပြီး ကလေးကို ရှောင်ခိုင်းထားသည် ။ ဒါနဲ့ ပဲ ပိုပြီး ဝင်ထွက်ရလွယ်အောင် သူ့မှာ သွားလည်တိုင်း တန်ဖိုးကြီး လက်ဆောင်တစ်ခု ယူယူသွားရသည် ။ ဖြစ်ပုံက သားရဲ့ အချစ်ကို ရဖို့ အမေကို ပိုးပန်းနေရသလိုပင်။ ကောင်လေးကို သူ သွန်သင်နေတာတွေဟာ သူ့အမေ သင်ထားတာတွေနဲ့ အမြဲဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတော့ သူ့မှာ အချည်းနှီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လုပ်နေရသလိုမျိုး မြင်လာမိသည် ။ ဒီလို တွေးမိတိုင်း သူ့မှာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျမိတတ်သည် ။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်၊ သူ့အမေက ခါတိုင်းလိုပင် သူ့လာလည်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပြန်သည် ။ အဲဒီ အ ခို က် အ တ န့် မှာ ပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့သားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့တော့ဘူးလို့ ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည် ။

သူဟာ ဘာကြောင့် ဒီကလေးအတွက် ထူးထူးခြားခြား ခံစားနေမှာ လဲ။ အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်မထားမိတဲ့ ညတစ်ညကလွဲလို့ သူနဲ့ တခြား ပတ်သက်ခဲ့တာ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မပျက်မကွက် ထောက်ပံ့သွားမည်ပင်။ သူ့သား အပေါ်မှာ ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ဖခင်ဝတ္တရားအတွက် သူများ ပြောတာ သူ မခံနိုင်။

ဒီတော့လည်း သူ့ကို စာနာနိုင်မယ့်သူ မရှိတာ မဆန်း။ သူ့မိဘတွေ ကိုယ်၌ က သူ့ကို ဘက်ပေါင်းစုံက အပြစ်တင်ကြသည် ။ တောမတ်က

သူသားကို ဂရုမစိုက်တဲ့ အတွက် သူ့မိဘတွေကလည်း သူ့ကို ပစ်ထားလိုက်ကြသည် ။ သူ့ကိုလည်း ဒဏ်ခတ်ရအောင်၊ တရားသဖြင့်လည်း ဖြစ်အောင် သူတို့ ရဲ့ ချွေးမနဲ့ အသွားအလာ မပျက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့ကြသည် ။

ဒီတော့ လက်တွေ့မှာ သူ့အတွက် မိန်းမနဲ့ သားရယ်၊ အဖေ အမေတို့ ရယ် အတွက် အချိန်ပေးဖို့ မလိုတော့။ ဒီအဖြစ်ကနေ သူ အမွေရလိုက်တာ တစ်ခုကတော့ မိန်းမတွေကို သူ လန့်သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည် ။ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ တစ်ဖက်ကလည်း တပ်မက်သလောက် တစ်ဖက်ကလည်း စိုးထိတ်နေခဲ့သည် ။ ဆန္ဒနဲ့ အကြောက်တရား နှစ်ခုကြား ရှည်လည်း လျှောက်သာ၊ ပျားလည်း စွဲသာအနေနဲ့ ရမ္မက်အခြေခံ ဆက်ဆံရေးတစ်မျိုးကို သူက ဖန်တီးထားသည် ။ သူက သူနဲ့ တွဲသည့် မိန်းမတွေကို ပြောထားလေ့ ရှိသည် ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပျော်ရွှင်နေဖို့ အတွက် ခံစားမှုတွေကို မေ့ထား၊ သံယောဇဉ် အတွယ်အတာတွေ မထားနဲ့ ။ တစ်ယောက် ဘဝကို တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် လွတ်လပ်မှုကို တစ်ယောက် မတောင်းဆိုကြကြေး။

ရမ္မက်အခြေခံ ဆက်ဆံရေးကနေ ပြင်းပြတဲ့ အချစ်ကို မကူးပြောင်းရအောင် သူက ရေရှည်တွဲသည့် ရည်းစားတွေဆို ခြားခြားပြီးမှ တွေ့သည် ။ သူက ဒီနည်းမှာ အပြစ်အနာအဆာ အကင်းဆုံးနည်းဟု ယူဆသည် ။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ကြားမှာ တောင် သူနည်းက အတော် ရေပန်းစားလှသည် ။ အရေးကြီးဆုံးက နံပါတ် ၃ စည်းမျဉ်းကို လိုက်နာဖို့ ပင်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် တွေ့ပြီး အဆက်ဖြတ်ရင်ဖြတ်၊ မဟုတ်လို့ နှစ်ရှည်တွဲမည်ဆိုလည်း အနည်းဆုံး သုံးပတ်လောက် ခြားပြီးမှ ချိန်းပြီးတွေ့။

ဒီစည်းမျဉ်းက အချို့ မိန်းမတွေနဲ့ ရေရှည်ဆက်ဆံရေးကို ထိန်းသိမ်းထား သလို တစ်ဖက်မှာ လည်း ဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေ တွဲခုတ်လို့ ရသေးသည် ။ သို့သော် အမြဲတမ်းတော့လည်း သူ့ကို နားလည်မှု မပေးနိုင်ကြပါ။ သူ့ကို နားအလည်နိုင်ဆုံးက ဆာဘီနာပင်။ သူမက ပန်းချီဆရာမ။ သူမက သူ့ကို ပြောလေ့ရှိသည် ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကြိုက်တာက ရှင်ဟာ အပေါစားအနုပညာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေလို့ ပဲ။ အပေါစားလောကမှာ ရှင်ကတော့ ဘီလူးသဘက် ဖြစ်နေမှာ ပဲ။

ပရပ်တွင် ထရီဇာအတွက် အလုပ်ရှာတော့ သူ ဆာဘီနာကို အကူအညီ တောင်းခဲ့သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ရမ္မက်အခြေခံ ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာစည်းမျဉ်းမှ မရှိပေမယ့် နားလည်မှုနဲ့ ပဲ သူမ အစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ်ဟု ကတိပေးသည် ။ သိပ်မကြာ။ အပတ်စဉ် ရုပ်ပြစာစောင်တစ်ခုရဲ့ ဓာတ်ပုံကူးခန်းမှာ ထရီဇာ အတွက် အလုပ် ဖန်တီးပေးလိုက်သည် ။ ကျွမ်းကျင်မှု သိပ်မလိုလှသည့်အလုပ် ဖြစ်သော်လည်း ထရီဇာအတွက် စားပွဲထိုးမလေးဘဝကနေ ပုံနှိပ်တိုက် အဖွဲ့ဝင်တော့ ဖြစ်သွားသည် ။ ဆာဘီနာက ထရီဇာကို ဂျာနယ်တိုက်က လူတွေအားလုံးနဲ့ လိုက်မိတ်ဆက်ပေးနေတာကို ကြည့်ပြီး တော မတ်စိတ်ထဲ မှာ ဆာဘီနာထက် ပိုကောင်းသည့် မိတ်ဆွေ ရည်းစားမျိုး ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဟု သိလိုက်သည် ။

(၆)

သောမတ်နဲ့ အပျော်တွဲမိန်းမတွေနဲ့ ကြားမှာ နားလည်မှုတစ်ခုတော့

ထားရသည်။ ။ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့ တော့ မရ။ ဒီစည်းမျဉ်းကို ချိုးဖောက်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ တခြားမိန်းမတွေက သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ သူ့ကို ပြဿနာရှာကြတော့မည်။ ဒီစည်းမျဉ်းအရ ထရီဇာနဲ့ သူ့ရဲ့ လေးလံလှတဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးအတွက် အခန်း တစ်ခန်းတော့ ငှားပေးရသည်။ ။ သူမကို သူ စောင့်ကြည့် ပေးချင်သည်။ ။ ကာကွယ် ပေးချင်သည်။ ။ သူမ ရှိနေတဲ့ အတွက် ပျော်ရွှင်မှုရချင်သည်။ ။

သို့သော်လည်း ဒီအတွက်တော့ သူ့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကို ပြောင်းစရာ မလိုဘူးလို့ ခံစားမိသည်။ ။ သူမကိုလည်း သူ့ဆီမှာ အိပ်နေတဲ့ အချိန် ထွက်သွားဖို့ မပြောရက်၊ ညတာကို အတူကုန်ဆုံးစေခြင်းမှာ ချစ်ခြင်း၏ သက်သေ အထောက်အထားပင်။

သူက ဘယ်သူနဲ့ မှ ညအိပ်လေ့ မရှိ။ သူက သူတို့ ဆီ သွားတဲ့ အခါတော့ ကိစ္စမရှိ။ သူ ပြန်ချင်သည့်အချိန် ပြန်ရုံပင်။ သူ့နေရာမှာ ဆိုရင်တော့ သူ့မှာ သန်းခေါင်ကျော်သည် နှင့် သူတို့ ကို ချော့ချော့မော့မော့ အိမ်ပြန်ပို့ရသည်။ ။ သူ့မှာ ညအိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါရှိတဲ့ အကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက် ဘေးမှာ ကပ်အိပ်နေရင် ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မရတဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ ။ သူ့အကြောင်းပြချက်က အမှန်နဲ့ နီးစပ်သော်လည်း တကယ့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ သူတို့ ကို သူ မပြောရဲ။

အဖြစ်က သူ့မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံပြီးတာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေချင်စိတ် အရမ်း ပြင်းပြလာတတ်သည်။ ။ ညသန်းခေါင် နီးလာတဲ့ အချိန် ဘေးမှာ တခြားခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ရောက်နေတာ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသလို မနက်ဘက်မှာ အပြင်လူရှိလို့ ထရတာမျိုးကိုလည်း မလိုလား။ မနက်ဘက်

သူ ရေ ချိုး ခ န်း မှာ သွားတိုက်နေတာကို တစ်ယောက်ယောက်
မကြားစေချင်သလို မနက်စာ အတူစားဖို့ အတွေးနဲ့ သွေးဆောင်
ဖြားယောင်းတာကို မခံချင်။

ဒီအတွက်ကြောင့် သူ နီးလာတဲ့ အချိန် ထရီဇာ သူ့လက်ကို
တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတာ တွေ့ရတော့ အရမ်း
အံ့အားသင့်မိသည် ။ အဲဒီမှာ လှဲနေရင်း သူမကို ကြည့်ကာ
အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ နားမလည် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိခဲ့သည် ။
ဒါပေမဲ့လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းကို ပြန်တွေးရင်း သူတို့
နှစ်ယောက် ကြား မှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခု
ပေါက်ဖွားလာခဲ့တာကို စတင် သတိပြုမိခဲ့သည် ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
သူတို့ နှစ်ယောက် အတူအိပ်ဖို့ ကိုပဲ မျှော်နေကြတော့သည် ။ သူတို့
နှစ်ယောက်အဖို့ ချစ်ပွဲဝင်ရတာထက် ပြီးတဲ့ နောက်
အတူအိပ်စက်ရတာကို ပိုပြီး သာယာနေခဲ့ကြသည် ။ သူမအတွက်တော့
ပိုပြီး သိသာသည် ။ သူမအတွက် ငှားထားတဲ့ အခန်း (မကြာပါဘူး
တော့မတ် အတွက် အလီဘိုင်ပြဖို့ နေရာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်) မှာ
တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတိုင်း အိပ်လို့ မပျော်၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိပ်ပျော်သွားတာ ချည်းပင်။ သူက
သူမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျပန်းပုံပြင်တွေ တိုးတိုးလေး ပြောချင်ပြော၊
အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကို ထပ်ကာထပ်ကာ တစ်သံတည်း
ပြောချင်ပြော၊ ချော့မော့တဲ့ စကားလုံးတွေ၊ ရယ်စရာ စကားလုံးတွေ
ပြောချင်ပြော၊ ဒီလိုနဲ့ သူမကို အိပ်မက်ထဲအထိရောက်အောင်
ညင်သာစွာ လှုပ်သိပ်ပေးတတ်သည် ။ သူမရဲ့ အိပ်ခြင်း အပေါ် သူက
လုံးဝ ထိန်းချုပ်နိုင်သည် ။ သူ အိပ်စေချင်တဲ့ အချိန်မှာ သူမ ငိုက်မျဉ်း
လာတတ်သည် ။

သူတို့ အိပ်တဲ့ အခါမှာလည်း ပထမဦးဆုံး ညကလိုပင် သူ့ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တို့ ၊ လက်ချောင်းတို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ခြေချင်းဝတ်တို့ ကို အမြဲ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား တတ်သည် ။ သူမကို မနိုးစေဘဲ သူ လှုပ်ချင်ပြုချင်ရင်တော့ သူ ပညာသုံးရသည် ။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းဖြစ်စေ၊ လက်ကောက်ဝတ်တို့ ၊ ခြေချင်းဝတ်တို့ ဖြစ်စေ ဖြေပြီးတာနဲ့ သူမက နည်းနည်းတော့ လှုပ်နိုးလာတတ်သည် ။ ဒီအတွက် အိပ်ရင်းနဲ့ တောင် သူ့ကို စောင့်ကြပ်နေသည့် သူမလက်ထဲကို ညအိပ်ဝတ်စုံပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွင်းထိုးဖိနပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်မှ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အမှတ်နဲ့ ဆက်ပြီး ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သည် ။

တစ်ခါက သူမကို သိပ်ပြီးခါစ၊ သို့သော်လည်း သူမက အိပ်မက်ထဲကို မဝင်ရောက်သေးသည့် အတွက် သူ့ကို ပြန်ပြောနိုင်သေးသည် ။ သူက သူမကို ဂွတ်ဘိုင် ကိုယ်သွားတော့မယ် ဆိုတော့ ဘယ်သွားမှာ လဲလို့ သူမက အိပ်နေရင်းနဲ့ မေးသည် ။ အဝေးကိုပေါ့လို့ သူက ခပ်တင်းတင်း ဖြေလိုက်သည် ။ ဒါဖြစ်ရင် ကျွန်မလည်း လိုက်မယ် ဆိုပြီး ခုတင်ပေါ် ထထိုင်သည် ။ မင်း လိုက်လို့ မရဘူး၊ ငါ အကောင်းသွားမှာ ဆိုပြီး ခန်းမထဲကို သွားတော့ သူမလည်း မတ်တတ်ထ၊ သူ့ကို မျက်စိစွေကြည့်ပြီး နောက်က လိုက်လာသည် ။ သူမမှာ ညအိပ် အဝတ်အစားကလွဲလို့ ဘာမှ မဝတ်ထား၊ သူမမျက်နှာက ခံစားချက်မဲ့၊ ပြောင်သက်သက်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းလျှောက်တာကတော့ အင်နဲ့ အားနဲ့ ၊ သူတို့ အထပ်ရဲ့ ခန်းမကနေ အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးရဲ့ (နေထိုင်သူ အားလုံး ဘုံသုံးတဲ့) ခန်းမရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သူမရှေ့တင် တံခါးကို ပိတ်လို့ ။ သူမက တံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်လာခဲ့သည် ။ သူမက

အိပ်နေရင်းနဲ့ အနားကထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို တားရမယ်လို့ ခံယူထားခဲ့သည်။ ။ သူ လှေကားကနေ ပထမအထပ်ကို ဆင်းပြီး သူမကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ။ သူမလည်း သူ့နောက်က လိုက်ဆင်းသည်။ ။ ပြီးနောက် သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အိပ်ရာဆီ ပြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ တောမတ် ဒီလို ကောက်ချက်ချမိသည်။ ။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ပွဲဝင်ရတာနဲ့ အတူအိပ်ရတာဟာ မတူညီတဲ့ ဆန္ဒနှစ်ခုပင်။ ဒီနှစ်ခုက ကွဲပြား ရုံတင်မက ဆန့်တောင် ဆန့်ကျင်နေသေးသည်။ ။ သွေးသားဆန္ဒကတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်မကနဲ့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ သို့သော် အတူအိပ်စက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်တည်း အပေါ်မှာ ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အဲဒီကနေပဲ အချစ်ဆိုတာ မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ ။

(၇)

ညလယ်လောက် ရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူမ ကယောင်ကတမ်း ညည်းပြီ။ တောမတ်က သူမကိုနှိုးလို့ နိုး လာပြီး သူ့မျက်နှာကို တွေ့ရင်လည်း မုန်းတီးတဲ့ အသံနဲ့ ကျွန်မ အနားမလာနဲ့ ၊ ကျွန်မအနားက ထွက်သွား ဆိုပြီး အော်ဟစ်လို့။ ။ ပြီးတော့မှ သူမ အိပ်မက်ကို ပြောပြတတ်သည်။ ။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဆာဘီနာရယ် အခန်းကြီးတစ်ခုထဲမှာ။ ။ အခန်းအလယ်မှာ တော့ ခုတင်တစ်လုံး၊ ပြဇာတ်ရုံ ကြီးထဲက ဇာတ်စင်လိုမျိုး၊ တောမတ်က ဆာဘီနာနဲ့ အချစ်စခန်းဖွင့်မှာ မို့ သူမကို အခန်းထောင့်မှာ သွားနေခိုင်းသည်။ ။ ဒီမြင်ကွင်းက သူမအတွက် မခံရပ်နိုင်လောက်တဲ့

ဝေဒနာကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူမ နှလုံးသားက နာကျင်မှုကို လျော့ပါးသက်သာ လာလေမလား အသားအနာခံပြီး အာရုံပြောင်းဖို့ လုပ်သည်။ လက်သည်းအောက်ကို အပ်နဲ့ ထိုးစိုက်လို့ ၊ နာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့လို့ သူမက လက်ကို အမှန်တကယ် ဒဏ်ရာရသလိုမျိုး လက်သီးဆုပ်ပြီး ပြောနေခဲ့သည်။ သူလည်း သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အတန်ကြာ လှုပ်ခါနေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သူတစ်ခု သတိရသွားသည်။ သူလည်း စားပွဲအံဆွဲကို ဖွင့်ပြီး ဆာဘီနာ သူ့ဆီ ရေးထားသည့် စာအိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သူ သိပ်ရှာစရာပင် မလို၊ အောက်မှာ ရေးထားသည့် စာပိုဒ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ကျွန်မရဲ့ စတူဒီယိုမှာ ပဲ ချစ်စခန်းဖွင့်ရအောင်လေ။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ စင်မြင့်တစ်ခုလိုပေါ့။ ပရိသတ်တွေကို အနီးကပ်တော့ ကြည့်ခွင့်မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်မတို့ ဆီက ခွာနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး လေ။

အဆိုးဆုံးက စာမှာ ရက်စွဲပါနေခဲ့သည်။ အခုတလော ရေးထားသည့်စာ၊ ထရီဇာ တောမတ်ဆီ ရောက် လာပြီး အတော်ကြာမှ ရေးတဲ့ စာ။

"ဒီတော့ မင်း ကိုယ့်စာတွေ မွေကြည့်ပြီးပြီပေါ့"

သူမက မငြင်း။

"ကျွန်မကိုသာ မောင်းထုတ်လိုက်ပါ" တဲ့။

သို့သော် သူ မောင်းမထုတ်ခဲ့။ ဆာဘီနာရဲ့ စတူဒီယို နံရံမှာ မှီပြီး

လက်သည်း ကြားထဲ အပ်စိုက်နေတဲ့ သူမရဲ့ ပုံကို မြင်ယောင်နေမိသည် ။ သူမရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေကို လက်နဲ့ ယူပြီး တယုတယ ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ပေးနေခဲ့သည် ။ အဲဒီလက်ချောင်း လေးတွေကနေ သွေးတစ်စက်စက် ယိုဖိတ်ကျနေတဲ့ အလား သူ့နှုတ်ခမ်းရှိရာ မပြီး အနမ်းပေးနေမိသည် ။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ အရာရာတိုင်းဟာ သူ့အတွက် ပျက်စီးဖို့ အကြောင်းဖန် နေခဲ့သည် ။ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ဘဝကို တစ်ရက်မပျက် သူမ အမြဲ လေ့လာနေခဲ့တော့သည် ။ ပထမတော့ သူ လုံးဝ ငြင်းသေးသည် ။ သို့ပေမဲ့ အထောက်အထားတွေက အတော့်ကို ခိုင်လုံလာသည့်အခါ သူ့ရဲ့ မြာပွေတဲ့ အကျင့်ဟာ သူမအပေါ်ထားတဲ့ သူ့အချစ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်နိုင်တဲ့ အကြောင်း သူ ချေပသည် ။ သူ့ မှာ အခုတစ်မျိုးပြော တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောနဲ့ ။ သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုကို သူ ပထမ အကျောက်အကန် ငြင်းဆိုသည် ။ ပြီးတော့လည်း ဒီအတွက် ဆင်ခြေကန်ဖို့ ကြိုးစားနေပြန်သည် ။

တစ်ကြိမ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ချိန်းပြီး ဂွတ်ဘိုင်လို့ နှုတ်ဆက် လိုက်တဲ့ အချိန် တစ်ဖက်ခန်းက သွားချင်းရိုက်တဲ့ အသံ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထွက်လာသည် ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမက သူမသိဘဲ အိမ်ပြန်ရောက် နေခဲ့သည် ။ သူမလည်း ဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို ယူပြီး လည်ချောင်းထဲ မော့ချလိုက်သည် ။ လက်တွေက တုန်နေတဲ့ အတွက် ဖန်ပုလင်းနဲ့ သူမသွားတွေ ဆိုးဆိုးရွားရွား ရိုက်ခတ်နေခဲ့သည် ။

သူလည်း သူမအပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်သည် ။ ရေနစ်နေလို့ ဆင်းကယ်

သလိုမျိုး။ ပုလင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားသည် ။
အိပ်ဆေးအစက်တွေက ကြမ်းပြင်မှာ ပြန့်ကျဲလို့ ။ သူမက ပြန်ရုန်းပြီး
ရန်မူသည် ။ သူက သူမကို ငြိမ်သက်သွားတဲ့ အထိ ၁၅ မိနစ်လောက်
ကြာအောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ထားရသည် ။ သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ
လျှောက်လဲလို့ ရမယ့် အခြေအနေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်သည် ။
ဒါဟာ လုံးဝ မမျှတတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်နေခဲ့သည် ကိုး။

ဆာဘီနာနဲ့ စာပေးစာယူကိစ္စကို မသိသေးခင်က တစ်ညနေ သူတို့
ဘားကို သွားပြီး ထရီဇာ အလုပ်သစ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ကြသည် ။ သူမက ဓာတ်ပုံကူးခန်း
အလုပ်ကနေ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသူအဖြစ် ရာထူးတက်သွားခဲ့သည် ။ သူက
ဘယ်တုန်းကမှ ကဖီ စိတ်မပါခဲ့တော့ သူ့ထက် ငယ်သည့်
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်ကပဲ သူမနဲ့ ကပေးသည် ။ ကပွဲခန်းမ
မှာ သူတို့ အတွဲက ကြည့်လို့ အကောင်းဆုံးအတွဲ။ တောမတ်
မျက်စိထဲမှာ သူမက အရင်ထက် လှနေသလိုပင်။ သူမအဖော်ရဲ့ စိတ်ကို
ကြိုသိနေသလိုမျိုး အလိုက်သင့် စက္ကန့်မလွဲ ညီညီညာညာ ကနေသည့်
ထရီဇာပုံကိုကြည့်ပြီး သူ အံ့အားသင့်မိသည် ။ သူမအနေနဲ့
သူမအဖော်ရဲ့ စိတ်ကူးတည့်ရာကို လိုက်လံဖြည့်ဆည်း ပေးချင်သည့်
ဆန္ဒနဲ့ အစွဲအလမ်းကို ဒီအကကနေ ထုတ်ပြန်လိုက်သလိုပင်။
ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမဆို ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ တကယ်လို့ များ
တောမတ်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရင်လည်း တခြား ယောက်ျား
တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို သူမ ဒီလိုပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်
သဘောပင်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ထရီဇာနဲ့ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို
ချစ်သူတွေလို့ မြင်ယောင်ကြည့်ဖို့ မခက်ခဲလှ။ ဒီလို စိတ်ကူးမျိုးကို

အလွယ်တကူ ရောက်သွားသည့် အတွက်လည်း သူ့မှာ နာကျင်မိသည် ။
ထရီဇာရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ တခြား ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မဆို
လိုက်ဖက်ညီတယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက် သွားမိပြီး ဒီအတွေးက
သူ့ကို အတော် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်စေခဲ့သည် ။ အိမ်ပြန် ရောက်ပြီး
သိပ်ညဉ့်မနက်ခင်ပဲ သူ့ရဲ့ ဝန်တိုမှုအတွက် သူမကို ဝန်ခံမိသည် ။
အနုမာနယူဆမှု တစ်ခုသာ ဖြစ်သေးသည့် ဒီအဓိပ္ပာယ်မဲ့လှသည့်
မနာလိုစိတ်ကနေ သက်သေပြနေသည့် အချက်က သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့
ဆက်ဆံရေးမှာ သူဟာ သူမရဲ့ သစ္စာရှိမှုကို ခြွင်းချက်မရှိ
မှန်ကန်နေသည့် အရာတစ်ခုအဖြစ် ယူဆထားခဲ့သည် ဆိုတာပါပဲ။
ဒါဖြင့်ရင် သူဟာ သူ့ရဲ့ အမှန်တကယ် ရှိနေခဲ့တဲ့ အပျော်တွဲ
မိန်းမတွေပေါ် သူမရဲ့ မနာလိုဝန်တိုမှုကိုလည်း ခွင့်ပြုရမှာပဲ
မဟုတ်လား။

(၈)

နေ့ဘက်တွေမှာတော့ သူမမှာ (သိပ်မအောင်မြင်လှပေမယ့်)
တောမတ် ပြောသမျှကို ယုံပြီး အရင်လို တတ်နိုင်သမျှ ပျော်အောင်နေဖို့
ကြိုးစားကြည့်သည် ။ သို့ပေမဲ့ နေ့ဘက်မှာ ထိန်းထားသမျှ
ညအိပ်မက်တွေထဲကျမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပွင့်အန် ပေါက်ကွဲလို့
ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ ပဲ အမြဲလိုလို အဆုံးသတ်လေ့ ရှိသည် ။
သူမမှာ နီးမှ ပဲ အငိုတိတ်တော့သည် ။

သူမရဲ့ အိပ်မက်တွေက ဒီအကြောင်းအရာတွေပဲ အမျိုးမျိုး
ထပ်တလဲလဲ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွေတွေလို ပြန်ပြန်

ကျော့နေတတ်သည်။ ။ ဥပမာ - သူမ အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကြောင်တွေက သူမမျက်နှာပေါ် ခုန်တက်ပြီး အရေပြားကို လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်တဲ့ အကြောင်း ထပ်ကာထပ်ကာ ပါတတ်သည်။ ။ အိပ်မက်ရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်ကို သိပ်ဝေးဝေးရှာစရာ မလိုပါ။ ချက်ဗန်းစကားမှာ လှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကြောင်လို့ ပြောလေ့ရှိသည်။ ။ ထရီဇာက သူမကို ခြိမ်းခြောက် နေတာ မိန်းမတွေပဲဟု မြင်သည်။ ။ မိန်းမတွေ အားလုံးပဲ။ မိန်းမမှန်သမျှ တောမတ်ရဲ့ မြာတွေ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအတွက် သူမမှာ မိန်းမအားလုံးကို ကြောက်နေခဲ့သည်။ ။ ထပ်ပြန်တလဲလဲ မက်သည့် နောက်အိပ်မက် တစ်ခုမှာ တော့ သူမကိုယ်တိုင် အသတ်ခံရသည်။ ။ တစ်ကြိမ်မှာ တော့ ညကြီးသန်းခေါင် အိပ်မောကျ နေချိန် ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး ထအော်သည့် သူမကို သူ နှိုးလိုက်မှ ပဲ နိုး လာပြီး သူမ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ။

အလုံပိတ် ရေကူးကန်ကြီး တစ်ခုထဲမှာ ကျွန်မ အပါအဝင် လူအယောက် နှစ်ဆယ် မိန်းမတွေချည်းပဲ။ အားလုံးက အဝတ်အစားမပါဘဲ ရေကူးကန်ကို ပတ်ပြီး ချီတက်နေကြတယ်။ မျက်နှာကြက်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ခြင်းကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လို့၊ အဲဒီလူက အနားကျယ်ကျယ် ဦးထုပ် တစ်လုံးနဲ့ မျက်နှာကို ကွယ်ထားတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ရှင်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင်က ကျွန်မတို့ ကို အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်တွေ ပေးနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ မှာ ချီတက်ရင်း သီချင်းဆိုရတယ်။ သီချင်း ဆိုလိုက် ခူးထောက်လိုက်နဲ့ ပဲ၊ အကယ်၍ ကျွန်မတို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ခူးထောက်တာ ပုံမကျရင် ရှင်က ပစ္စတိုနဲ့ ပစ်တယ်။ သေပြီး ကန်ထဲ ပြုတ်ကျရင် အားလုံး

ဝိုင်းရယ်ကြပြီး သီချင်းဆိုသံက ပိုကျယ်လာရော။ ရှင်က ကျွန်မတို့ ကို မျက်ခြည်မပြတ် အမြဲ ကြည့်နေပြီး ကျွန်မတို့ အမှားတစ်ခုခု လုပ်တာနဲ့ ရှင်က ပစ်တာပဲ။ ရေကန်ထဲမှာ ပေါလောပေါ်နေတဲ့ အလောင်းတွေနဲ့ ပြည့်လို့ ။ ကျွန်မမှာ နောက်တစ်ခေါက် ဒူးထောက်ဖို့ အားမရှိတော့ဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို ပစ်တော့မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေခဲ့တယ်။

တတိယအကြိမ် ပတ်ပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်မ သေဆုံးသွားတယ်။ ပရိဘောဂ တင်တဲ့ ဗန်ကားလောက်ကြီးတဲ့ အသုဘကားကြီး တစ်စီး ထဲမှာ ဘေးမှာ လည်း သေဆုံးနေတဲ့ မိန်းမတွေက ပတ်လည်ဝိုင်းလို့ ။ ကားက နောက်တံခါး မပိတ်ထားတော့ များ လိုက်တဲ့ အလောင်းတွေက ခြေထောက်တွေ တိုးလိုးတန်းလန်း ထွက်ကျ နေကြတယ်။ ကျွန်မ မသေသေးဘူး။ ကျွန်မမှာ အာရုံခံစားမှုတွေ ရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်မက အော်လိုက်တယ်။ ငါတို့ လည်း အတူတူပါပဲလို့ အလောင်းကောင်တွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ သူတို့ ရယ်နေတဲ့ ပုံက အသက်ရှင်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတွေကနေ သူတို့လိုပဲ တစ်နေ့မှာ သွားတွေကျိုး၊ ပါးရေတွေတွန့်၊ မျိုးဥအိမ်တွေ ပျက်စီးမှာ ပဲလို့ သူမကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနဲ့ တကယ့်ကို ပုံမှန်လေသံနဲ့ ပြောနေပုံပဲ။ ရယ်တဲ့ ပုံစံကလည်း အဲဒီအတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း။ သူတို့ က မင်း သေသွားတာ တကယ်ပဲ၊ အဲဒါ လုံးဝ ပုံမှန်ပဲလို့ ပြောနေကြတယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး သူမ အပေါ့သွားချင်စိတ် ပေါ်လာမိတယ်။ ရှင်တို့ သိရဲ့ လား၊ ကျွန်မ ဆီးသွားချင်နေတယ်။ ဒါ မသေသေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ အားလုံး ထပ်ရယ်ကြပြန်ပြီး ပြောတယ်။ သေးပေါက်ချင်တာလည်း လုံးဝ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲ။ မင်း အဲဒီလို ခံစားမှုမျိုး အချိန်တော်တော်ကြာ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်။

လက်ဖြတ်ခံထားရတဲ့ လူလိုပေါ့။ သူ့လက်ကို ရှိနေဆဲလို့ ထင်နေတတ်တာပဲလေ။ ငါတို့ ဆီမှာ ဆီးဆိုလို့ တစ်စက်မှ ကျန်ချင်မှ ကျန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အပေါ့သွားချင်စိတ်တော့ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်။

ထရီဇာက တောမတ်နား တိုးဝှေ့ ပူးကပ်နေလိုက်သည် ။ သူတို့ ကျွန်မကို ပြောနေတဲ့ ပုံက ကျွန်မကို အမြဲသိနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေလိုပဲ။ ကျွန်မမှာ သူတို့ နဲ့ အမြဲအတူနေရမယ့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။

(၉)

လက်တင်မှ ဆင်းသက်လာသည့် ဘာသာစကားတိုင်းတွင် ကိုယ်ချင်းစာနာမှု (compassion) ဆိုသည့် စကားလုံးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရှေ့တွဲစကားလုံးနှင့် အတူတကွ (corn -) နဲ့ မူရင်းစကားလုံး ဝေဒနာခံစားခြင်း (passio)က အမြဲ တွဲနေခဲ့သည် ။ ချက်၊ ပိုလန်၊ ဂျာမန်၊ ဆွီဒင် စသည့် တခြား ဘာသာစကားတွေမှာ လည်း အဓိပ္ပာယ်တူ၊ ရှေ့တွဲနာမ်နဲ့ ဝေဒနာခံစားမှု ဆိုသည့် စကားလုံးကို အမြဲ တွဲလေ့ရှိကြသည် ။

လက်တင်ကနေ ဆင်းသက်လာသည့် ဘာသာစကားတွေမှာ compassion ဆိုသည့် စကားလုံးက တခြားတစ်ယောက် ခံစားနေရတာကို သွေးအေးအေး မကြည့်နိုင်တာ၊ ဝေဒနာခံစားနေရတာကို ကရုဏာထားတာဟု ဆိုလိုသည် ။

ခပ်ဆင်ဆင် စကားလုံးကတော့ သနားခြင်း ဖြစ်သည် ။ သနားတာက ခံစားနေရ သူအတွက် ဝမ်းနည်းတာ၊ ထိတ်လန့်တာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ ဆိုသည့် သဘောတွေ ပါနေခဲ့သည် ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သနားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့ထက် အဘက်ဘက်က သာသည် ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုး နှိမ့်ချလိုက်သည့် သဘောပင်။

ဒီအတွက် ကရုဏာဆိုသည့် စကားလုံးမှာ ကိုယ့်ထက် နိမ့်ကျတဲ့ သူတွေ အတွက် သုံးတာလား သံသယဝင်စရာပင်။ ဒါဟာ အချစ်နဲ့ မပတ်သက်သည့် ဒုတိယတန်းစား သဘောထားပင်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကရုဏာထားပြီး ချစ်မိတယ်ဆိုတာ တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ပေပဲ။ compassion ဆိုသည့် စကားလုံးကို ဝေဒနာခံစားခြင်း (suffering) ဆိုသည့် ဇာစ်မြစ်စကားလုံးကနေ မလာဘဲ ခံစားမှု (feeling) ဆိုသည့် စကားလုံးကို အခြေခံထားသည့် ဘာသာစကားတွေ မှာ တော့ ဒီစကားလုံးကို သုံးစွဲပုံသုံးစွဲနည်း ဆင်သော်လည်း ပိုပြီး နိမ့်ကျဆိုးရွားသည့် သဘောထားမျိုးဟု ပြောဖို့ ခက်သည် ။ ဝေါဟာရရင်းမြစ်ဗေဒ၏ လျှို့ဝှက်အင်အား တစ်ခုက စကားလုံးကို တခြား ပိုမိုကျယ်ပြန့်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဆီ ရောက်အောင် အလင်းပြနေခဲ့သည် ။ compassion ဆိုတာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေတဲ့ သူ တစ်ယောက်နှင့် အတူနေနိုင်သည့် သဘောအပြင် သူနဲ့ အတူ ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းမြောက်မှု၊ စိတ်ပူပန်မှု၊ နာကျင်မှု စသည့် ဘယ်လို စိတ်ခံစားမှုကိုမဆို အတူတကွ ခံစားခြင်း (co feeling) ဟု လည်း အဓိပ္ပာယ်ရသည် ။ ဒီလို compassion မျိုးကတော့ စိတ်ခံစားမှုချင်း ဆက်သွယ်သည့် အနုပညာတစ်မျိုးပင်။ စိတ်ကူး တွေးထင်နိုင်စွမ်း၏

အမြင့်ဆုံး အဆင့်ပင်။ ခံစားမှု အဆင့်ဆင့်တွင် ဒါဟာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။

လက်သည်းကြားထဲ အပ်ထိုးထည့်သည့် အိပ်မက်ကို တောမတ်အား ပြောပြ လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကို သူမ မွေ့ခဲ့တယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေခဲ့သည် ။ အကယ်၍ ထရီဇာနေရာတွင် တခြား မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင် တောမတ်က စကားပြောတော့မည် မဟုတ်။ ဤသည် ကို ထရီဇာကလည်း သိသည် ။ ဒီအတွက် သူမကို မောင်းထုတ် လိုက်ပါတော့ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူက မောင်း မထုတ်သည့်အပြင် သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လက်ဖျားထိပ်လေးများကိုပင် အနမ်းပေးလိုက်သေးသည် ။ တကယ်ကတော့ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏ နာကျင်မှုကို ခံစားနေမိသောကြောင့်ပင်။ သူမ လက်ဖျားမှ အာရုံကြော လေးများက သူ့ဦးနှောက်နှင့် တိုက်ရိုက် ချိတ်ဆက်ထားသည့်အလား။

မာရ်နတ်ရဲ့ လက်ဆောင် ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာတရားကို မခံစားရသည့် တခြားသူတွေကတော့ ထရီဇာကို သူမရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် အပြစ်တင်မှာ ကျိန်းသေသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုတာ တန်ဖိုးထားရမည့် ကိစ္စ မဟုတ်လား။ ရင်းနှီးသူတွေရဲ့ ပေးစာတွေကို ဖွင့်မဖတ်သင့်ဘူးလေ။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာတရားက တောမတ်ရဲ့ ကံကြမ္မာ (ကျိန်စာလည်း) ဖြစ်နေတော့ သူကိုယ်တိုင် အံ့ဆွဲရှေ့ ခူးထောက်ပြီး ဆာဘီနာရဲ့ စာကနေ မျက်လုံးတွေကို ခွာလို့ မရနိုင် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ သူ ထရီဇာကို နားလည်မိသည် ။ သူမကို ဒေါသထွက်သည့်အပြင် ပိုပြီးပင် ချစ်လာမိတော့သည် ။

သူမရဲ့ အမူအရာတွေက ရုတ်တရက် မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို သိခဲ့တာ နှစ်နှစ်ကျော်ရှိခဲ့ပြီ။ အခြေအနေတွေက ပိုပိုပြီးသာ ဆိုးလာခဲ့သည်။ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်း မရှိ။

သူဟာ သူ့ရဲ့ ရမ္မက်အခြေခံ ဆက်ဆံရေးတွေကို အမှန်တကယ်ကို မစွန့်ပယ် နိုင်ဘူးလား။ ဟုတ်သည် ၊ မစွန့်နိုင်။ အဲဒီလိုဆို သူ တစ်စစီ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ တခြားမိန်းမတွေအပေါ် သာယာတဲ့ စိတ်ကို သူ မထိန်းချုပ်နိုင်။ ဒီအပြင် ထိန်းချုပ်ဖို့ လိုသည် ဟု လည်း သူ မထင်။ သူ့ကျူးလွန်မှုတွေဟာ သူမအပေါ် ဘယ်လိုမှ မခြိမ်းခြောက်နိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း သူ အသိဆုံး။ ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့်မို့ သူတို့ ကို လက်လွှတ်ခံမလဲ။ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်ဖို့ ပြောသလိုမျိုးပင်။ ရေရာသည့် အကြောင်း ပြချက် မရှိ။

သို့သော်လည်း ဒါဟာ သာယာမှုအတွက် သက်သက်ပဲလား။ ဒီလိုဆိုလို့ သူဟာ တခြားမိန်းမဆီ သွားလည်တော့လည်း ထင်သလို အရသာမတွေ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့တော့ဘူးလို့ ပဲ စိတ်ထဲမှာ တေးထား လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာ ထရီဇာရဲ့ ပုံရိပ်ပဲ အမြဲပေါ်နေခဲ့သည်။ အရက်ကို ခပ်သွက်သွက် မော့လိုက်မှ ပဲ အဲဒီပုံရိပ်ကို ဖျောက်လို့ ရသည်။ ထရီဇာနဲ့ ဆုံပြီးကတည်းက သူ့မှာ အရက်မသောက်ဘဲ တခြားမိန်းမနဲ့ ချစ်ပွဲဝင်လို့ မရခဲ့။ သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့မှာ ထရီဇာအပေါ် သူ၏ သစ္စာမဲ့မှု သင်္ကေတပင်။

သူ့မှာ ထောင်ချောက် မိနေသလိုပင်။ အပျော်တွဲသည့် မိန်းမတွေအပေါ်မှာလည်း စိတ်က မတွေ့။ သို့သော်လည်း သူတို့ နဲ့ တစ်ရက်လောက် မတွေ့ရင်လည်း လက်က ဖုန်းဆီရောက်သွားပြီး ချိန်းနေမိပြန်သည် ။ ဆာဘီနာနဲ့ ဆက်ဆံရတာတော့ သူ့အတွက် အဆင်ပြေဆုံးပင်။ သူမက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ၊ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ကျိတ်ပုန်းခုတ် နေတာတွေကိုလည်း ဖော်ကောင်လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်။ သူမ၏ စတူဒီယိုက သူ့အတွက် သာယာ အေးချမ်းလှသည့် အတိတ်က လူပျိုလိုနေခဲ့ရသော ဘဝ၏ အမှတ်တရနေရာပင်။

သူ ဘယ်လောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလဲ ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောမပေါက်တာ ဖြစ်မည်။ အခုဆို ထရီဇာ မျှော်နေမှန်း သိသည့်အတွက် သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ စိုးနေခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့ သူမနဲ့ ချစ်စခန်းဖွင့်ရင်း နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ လောနေသည့် သူ့ကို ဆာဘီနာ သတိထားမိလိုက်သည် ။ ပြီးတဲ့ နောက် သူမလည်း စတူဒီယိုထဲ ပျင်းရိပျင်းတွဲ လျှောက်ပြီး ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားတစ်ချပ် တင်ထားသည့် ဒေါက်ခုံနားသွားပြီး အဝတ်အစား ဝတ်နေသော သူ့ကို ဘေးတိုက် ကြည့်နေလိုက်သည် ။ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ပြီးသော်လည်း ခြေစွပ်တစ်ဖက်က မဝတ်ရသေး။ သူ အခန်းထဲမှာ လျှောက်ရှာနေခဲ့သည် ။ စားပွဲခုံ ခြေတိုင်လေးခုထဲ ငုံ့ပြီးတောင် ရှာနေခဲ့သေးသည် ။

"ရှင့်ကြည့်ရတာ ကျွန်မဆွဲနေတဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲက အဓိကအကြောင်း အရာတွေနဲ့ တူလာသလိုပဲ"

သူမက ပြောလိုက်သည် ။ လောကနှစ်ခုရဲ့ ဆုံစည်းမှု၊ နှစ်ထပ်ကွမ်း ထိတွေ့မှု၊ တောမတ်ရဲ့ ပုံက စိတ်ကူးယဉ်ချစ်သူ တစ်ယောက်ရဲ့

မျက်နှာနဲ့ မြာပွေသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ကောက်ကြောင်း၊ ဒါမှ မဟုတ်
ထရစ်စတန်ရဲ့ နေရာကနေ နောက်တစ်မျိုးပြောရရင်တော့ ထရီဇာရဲ့
အကြောင်း အမြဲ တွေးနေတဲ့ အကျင့်သီလမဲ့သူ တစ်ယောက်ရဲ့ လှပပြီး
သစ္စာမဲ့သည့် အပျော်အပါး လောကကြီးပေါ့။

တောမတ်က ခါးဆန့်လိုက်ပြီး ဆာဘီနာရဲ့ စကားတွေကို ပူပန်စွာနဲ့
နားထောင်လို့ နေသည် ။

"ရှင် ဘာရှာနေတာလဲ"

သူမက မေးတော့ -

"ခြေအိတ်တစ်ဖက်"

သူမလည်း သူနဲ့ အတူ တစ်ခန်းလုံး လိုက်ရှာပေးသည် ။ သူက
တစ်ခါ စားပွဲခုံအောက် ငုံ့ရှာပြန်သည် ။

"ရှင့်ခြေအိတ်က ဘယ်မှာ မှ မရှိဘူး၊ ရှင် ခြေအိတ်မစွပ်ပဲ လာခဲ့တာ
ဖြစ်မယ်"

"ငါ ဘယ်လိုလုပ် ခြေအိတ်မစွပ်ဘဲ လာမလဲ၊ ငါလာတုန်းက
ခြေအိတ် တစ်ဖက် မစွပ်ဘဲ လာတာ မဟုတ်ဘူး မှတ်ထား"

တောမတ်က သူ့နာရီကိုကြည့်ပြီး အော်သည် ။

"ဒါမေးစရာ မလိုဘူးလေ၊ ရှင့်စိတ်က လွတ်နေတာ မဟုတ်လား။
နာရီ တကြည့်ကြည့်နဲ့ အမြဲ တစ်နေရာရာကို သွားချင်နေတာလေ။ ရှင်
ခြေအိတ်စွပ်ဖို့ မေ့ခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်မကတော့ မအံ့သြဘူး"

သူ့မှာ ခြေစွပ်တစ်ဖက်ပဲ စွပ်ဖို့ ကျန်နေခဲ့သည် ။ ဆာဘီနာက "ကဲ
ကဲ အေးနေပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ ခြေအိတ်ရှည်တစ်ဖက် ငှားလိုက်မယ်"

သူမက သူ့ကို အဖြူရောင် ဖက်ရှင်ကျသည့် ခြေအိတ်ရှည်တစ်ဖက် ကမ်းလိုက်သည်။ ။

သူ သိလိုက်သည်။ သူမနဲ့ ခုန ချစ်ပွဲဝင်နေတုန်း နာရီတကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာကို ပြန်ပြီး လက်စားချေ လိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။

သူမက သူ့ရဲ့ ခြေစွပ်ကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားလိမ့်မည်။

ရာသီဥတုက တကယ်ကို အေးနေခဲ့ပြီ။ သူ့မှာ သူမပေးသည့် အကြံကို လက်ခံရုံကလွဲလို့ ရွေးချယ်စရာမရှိ။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ သူ့မှာ ခြေတစ်ဖက်က ခြေစွပ်၊ နောက်တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးဝတ် ခြေစွပ်ရှည်ကို ခြေချင်းဝတ်အထိ ခေါက်ဝတ်လို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ။

သူ့မှာ ရှေ့တိုး ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်းထုပ် ဖြစ်နေသည်။ ။ သူ့မြာတွေရဲ့ အမြင်မှာ သူဟာ ထရီဇာအပေါ်မှာ ချစ်မိတဲ့ အမည်းစက်ကြီး ရှိသလို ထရီဇာရဲ့ အမြင်မှာ လည်း သူ့မြာတွေနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ အမည်းစက်ကြီး ရှိနေခဲ့သည်။ ။